

valenca

PRH

sanjavec, ne ve, kaj čaka,
v klicu je
z vek prhnil k robovom
v slepem polju stiha
in zdaj, ves predan,
vztraja v nihaju jezika
brez zapisa

IZRIS

rosa zaliva
naokrog razmetano
ranjeno oko,

pred svetom molči
drgetava koža,
zasačena, ko

komaj diha, pijana
od brezčasja,
v izrisu končnosti

MORJE

morda niti ni tako pomembno, da je dež nehal
in da megle polzijo po pobočjih okoliških hribov,
kot tudi ne, da bo kak vrh do poletja
zasut s prvim snegom, na vrtu gostilne Oskar –
april. enostavno in mirno se je rodil
popoldan celega sveta. potem pa ponikanje
v Ljubljano. nihče ni vedel, da je v tebi samotna
portugalska obala, in staro,
staro morje.

*dame in gospodje, zahvaljujemo se vam, da ste
za svoje potovanje izbrali
zeleni vlak Tivoli.*

SLAST

v vesoljnem zavetrju te
spodnaša brezbesedje, zvablja,
omamalja in

skrivnosti so že
tostran, po njih diši
Njena dlan, večer –

obeta, po dolgem čakanju
se vzpostavlja (ne zaideš,
ne uideš, s trav

se dviga tvoja
slast, te rosi vseokrog
v neskončni smrtni čas)

MEZI, MEZI

in te spet zrela
sluz, čez oddani
utrip, od povsod

zvrhana polnost,
tako samoumevna
skrivnost brezimnega

precejanja sledi
solz, iz vzdihovanja
želja vztrajati v

teh vonjavah, v reju
muz mezi glas, raste
oktober

NOTRI

vse bolj tiho je,
vse bolj notri,

ne veš kje,
ne kaj,

le notri
čutiš,

tiho
je

RUBINASTA

se razklene vztrajni merilec, mislec
zazna nemisel in se poda med
nemerljivo sevanje, v prostoru

se razvejeva nešteta dvojina
in Igra je zdaj zares
čista frekvenca – vseokrog

obdobje češenj, kakšna polna
cikličnost! skozi osemenjene trave
čuti gredo v klas, v nemem krik

se drstijo neskončni prsti, valenca,
rubinasta
podvezica, slinasta od tvojega jezika,

rosilo te je, ji izrečeš dobrodošlico,
ko se zora nasnuje in te navznoter
razcveta, mrazi,

z ognjenim te navzgor, *gor*, hropeš,
saj te že celega prežema
krokus, zrak-

glasba, ta
okus, to opojno jutranje stanje stvari
in nestvari

BELI

v zrelosti prav vsega,
ko je že slana
poparila in polegla listje buč
in je na vrtu samo redkim
v spominu visoko poletje –
beli metulj

ŠE ZMERAJ

samo da te drži
v prisotnosti,
s sinapsami

je treba, z golimi
tipati,
z odprtimi priti,

jih z jutranjimi
preizkušati,
z visokimi,

s čustvi,
mrmravec,
še zmeraj si

*frfot v vetru,
na cesti ptičji mladec,
starec, suhi list*